

Afz.: Levensadem vzw
Floralaan 6
2640 Mortsel

PB-PP | B-00227
BELGIË(N) - BELGIQUE

Bureau de dépôt: Bruxelles X
Afgifte kantoor : Brussel X
N° d'agr ation : P102005
Toegelaten order N° : P 102005

Nummer 131 september 2024

Num ro 131 septembre 2024

P riodicit  : trimestriel

Verschijnt : trimestrieel

Laatste nieuws bij le Souffle de Vie en Levensadem

“ De meester is er en hij vraagt naar je” (Joh. 11,28)

De laatste jaren zijn we heel actief bezig met het aanspreken, het “roepen” van mensen, op een heel specifieke manier.

Levensadem bestaat reeds 37 jaar als vzw ten dienste van zwangere vrouwen en hun gezin en van wie een perinataal verlies heeft geleden. Een mooie missie, die meer is dan een gewoon beroep, een missie die ons zelf ook leven geeft.

God heeft een veel groter vertrouwen in ons dan wijzelf. Hij heeft ons onvermoede situaties doen ontdekken, Hij heeft ons vooral geleerd lief te hebben, veel meer dan we ooit hadden kunnen bevroeden. Als men ons zou vragen om te herbeginnen, we zouden het zonder aarzelen doen!

Zo, , “roepen” we met onze zeilen bol van enthousiasme regelmatig anderen, andere koppels om zich op de een of andere manier te engageren, om zich door Gods Adem te laten leiden voor een kort of een langer durend engagement. In 37 jaar tijd is het kleine schuitje waarin we als koppel zijn vertrokken een grote pakketboot geworden!

Reeds 3 koppels hebben aanvaard om verantwoordelijk te zijn voor een “micro-antenne”. Ze hebben hiervoor de nodige vorming gekregen en zijn intussen aan het werk. Eén koppel is werkzaam in oostelijk Waals-Brabant , de twee andere, die tweetalig zijn, verdelen de oproepen van Vlaams-Brabant onder elkaar.

Nieuwe oproepen blijven intussen komen uit heel het land.

Enkele maanden geleden organiseerde een steungezin een info-avond in Luik. Na afloop van

deze bijeenkomst ontstonden verschillende initiatieven onder leiding van de enthousiaste Bénédicte:

- de voorstelling van Levensadem tijdens een uitzending van RCF-Liège;
- een eucharistie voor wie een kindje verloor tijdens de zwanger-schap;
- de zoektocht naar een geschikt lokaal om een kleding-depot te installeren, gezien de talrijke oproepen uit de stad Luik zelf. Intussen is een lokaal gevonden in Droixhe en is het huurcontract getekend. We zoeken nu dus enkele mensen uit de regio Luik die willen helpen om dit lokaal proper te maken en te schilderen zodat het geschikt is om er dan de kleding en het babygerief te kunnen sorteren en stockeren.

We zoeken ook enkele mensen die één keer per week ongeveer komen sorteren, opbergen en pakketten maken. Twee personen hebben reeds toegezegd maar met enkele

medewerkers extra wordt het werk lichter en aangenamer.

Wat Goma betreft, krijgen we lessen in moed en geloof... Hoewel de stad omringd is door de rebellen blijven de micro-antennes, verspreid over verschillende parochies in de stad, hun missie verder zetten.

Verschiede eucharistievieringen voor wie een kindje verloor zijn al geprogrammeerd tot in december 2024 dankzij de samenwerking van

Alphonse en zijn ploeg en de verantwoordelijke pater Benjamin Tulikunkiko. Op verschillende plekken worden zwangere vrouwen geholpen met de middelen

die voorhanden zijn, met veel respectvolle zorg en gebed.

Nog niet lang geleden kregen we van één van de verantwoordelijken het bericht dat een vrouw net hulp had gevraagd. Ze was zwanger geworden net nadat ze een tweeling was verloren tijdens de zwangerschap.

Met het akkoord van pater Benjamin heeft Levensadem Alphonse de kans gegeven om een motorfiets te kopen voor al zijn verplaatsingen ten dienste van PUMZI YA UZIMA (Levensadem in het Swahili) in de grote stad Goma.

“ De meester is er en Hij vraagt naar je”

Lieve lezer, wij zijn enkel de woordvoerders van de Meester van het Leven. Hij is het die roept.

Er is van alles te doen bij Levensadem: grote, kleine ... taken, van alle soort, voor ieders smaak, voor bijna elke leeftijd... een kans om een nieuwe, warme betekenis te geven aan je leven...

- begeleider van een rouwproces,
- steungezin,
- medewerker voor een kledingdepot
- als vrijwilliger chauffeur zijn, tuinier, klusjesman, babysitter, bidder,....
- verantwoordelijke voor een micro-antenne...

Samenwerken met anderen, zich laten vormen, elkaar ondersteunen,... het is een mooie manier om solidair te zijn met wie zwanger is of het niet meer is.

In Vlaanderen sluiten we ons aan bij deze oproep. Ook wij werden 30 jaar geleden geroepen om verantwoordelijken te worden voor de vzw Levensadem in Vlaanderen. Al enkele jaren daarvoor voelden we ons aangesproken om zwangere vrouwen in moeilijke situaties te ondersteunen. We hebben toen een aantal zwangere vrouwen soms gedurende maanden in huis opgevangen. Een paar van hen zijn nu nog steeds dierbare vriendinnen.

Ook wij hebben in de loop van die 30 jaar heel veel geleerd van en vooral veel respect gekregen voor al die vrouwen (en mannen) die in soms zeer moeilijke situaties blijven verder ploeteren, na zware klappen telkens weer opstaan en hun uiterste best blijven doen voor hun gezin. Zij verdienen alle hulp en ondersteuning die ze kunnen krijgen.

Een speciale oproep hebben we voor wie in de buurt van Genk of Houthalen-Helchteren woont:

we zoeken een lokaal voor een kledingdepot en medewerkers om kleding en materiaal te sorteren en uit te delen aan de vele moeders en gezinnen in Limburg die beroep doen op Levensadem.

Neem gerust contact op met ons als je je aangesproken voelt! (03 449 48 26/
info@levensadem.be)

Micheline en Jacques Philippe

Veva en Jo Verbeiren-Desopper

Deze enkele woorden van mijn gynaecologe maken maar een rare indruk op me. Ik ben 2 maand zwanger ... en het is inderdaad zo dat ik enkele maanden ervoor een miskraam had.

Maar... wil een miskraam krijgen dan zeggen dat het slecht gaat? Een deel van mij is er niet zeker van... Het is in ieder geval een andere manier om het leven te verwelkomen en te begeleiden naar een weg die we niet verwachtten ... Voor mij was het een volwaardig wezen, ook al was het maar een foetus van 2 maand...

Het is waar, de passage van Orphéo bracht veel verdriet mee... maar de pijn had meer te maken met het feit dat het plots gebeurde en dat ik die weg helemaal niet kende. Het heeft een tijd geduurd voor ik het idee kon omarmen

dat een wezen enkel maar op doortocht is in ons leven.

Orphéo, want zo heb ik hem genoemd, was enkele maanden ervoor in ons leven gekomen en zijn vertrek was een intense ervaring. Later heb ik vernomen dat 2 vrouwen op de 5 een miskraam meemaken. Bijna de helft van de zwangere vrouwen! Gek toch! Men zou zelfs kunnen denken dat het een “banaal” fait divers is waar men nooit over praat.

De gynaecologe wilde me dus bemoedigen nu een nieuw kindje kwam piepen. Maar er wachtte ons een ander avontuur, niet dat van een miskraam of van een wezen dat komt en lang blijft. Het gaat om het even aparte verhaal van Marius. Een klein wezentje dat 8 maand bij ons was en

bij zijn geboorte zijn weg vervolgde naar hierboven.

Mijn verhaal wil het hebben over de relatie die ontstond tussen hem en ons dankzij de atypische keuze die we gemaakt hebben om het leven te aanvaarden zoals het komt; in overeenstemming met wat we op dat ogenblik aankonden.

Het begin

We hadden het plan opgevat om een lange reis te maken met een campingcar om een woonplek te zoeken die beter bij ons paste. Marius arriveerde als een bloem... als een stemmetje dat in ons oor fluisterde.

Korte tijd na de consultatie bij de gynaecologe vertrokken we dus met onze kinderen naar nieuwe horizonten.

Begin oktober, 3-4 maand zwanger en reizend in het zuiden van Frankrijk, krijg ik een vrijdagmiddag laat op mijn voicemail een bericht van de gynaecologe: "Hallo, kunnen jullie me alstublieft terugbellen?"

Waarom krijgen we altijd geheimzinnige en stresserende berichten op een late vrijdagmiddag? Heel het weekend brengen we nagelbijtend door, denkend aan alle mogelijke scenario's bij een zwangerschap!

De maandagmorgen bel ik ...

"De foetus heeft zeer waarschijnlijk trisomie 18."

Goed, ik weet het nu. Ik moet mij geen scenario's meer voorstellen. Ik weet wat er gaande is. Ik verwacht een zwaar gehandicapt kind dat niet leefbaar is.

Misschien heeft het feit te weten dat zijn leven kort zal zijn voor mij de doorslag gegeven om tot het einde door te gaan. Misschien is het choquerend, maar ik ben niet zeker of ik dezelfde beslissing zou hebben genomen om dit leven te aanvaarden als de dokter me had gezegd dat de baby leed aan trisomie 21. Het

verschil tussen die beide beperkingen en de weerslag op onze levens is enorm. Ik ben niet zeker of ik wel de moed zou gehad hebben om heel mijn leven te zorgen voor een kind met trisomie 21. Mijn bewondering voor de ouders, broers en zussen die voor die kinderen zorgen is heel groot!

De gynaecologe stelt me bijkomende onderzoeken voor om de diagnose te bevestigen. Enkele weken later kom ik voor nieuwe echo's. De gynaecologe van het ziekenhuis stelt een vruchtwaterpunctie voor... "het is enkel een kleine prik" zegt ze om mij gerust te stellen.

Je zegt het maar! Op "D-day" zie ik hen een enorme naald uitpakken, heel fijn en zeker 30 cm lang, die een klein gaatje maakt in mijn buik om wat van dat fameus vruchtwater op te zuigen.

Alle onderzoeken zijn gebeurd. Er is geen twijfel meer, baby heeft trisomie 18 met een aantal bijkomende beperkingen: geen middenrif, een klompvoet en gezwellen in de hersenen ... oei, een kleine kikker (sorry Marius 12!)

Toch is mijn relatie met dat wezentje in mijn buik heel anders en heel intens! Ik merk op dat mijn zintuigen scherper worden en dat we met elkaar communiceren langs "gewaarwordingen".

Wanneer ik me met hem verbind, voel ik me blij en verlicht... als een grote zon in mijn buik. Op een meer pragmatische manier voel ik dat hij gevoelig is voor muziek... dat hij danst als er muziek is ... in één woord: hij is echt aanwezig. Ik koester een gevoelig en intelligent wezen, zijn bestaan heeft zin en betekenis.

Mijn partner en ik beslissen dus samen de weg van zijn korte leven te gaan. Wij weven hier en nu banden met hem. We nemen de beslissing om een mysterieuze, mystieke relatie aan te gaan ... ergens tussen 2 werelden waar het onzichtbare een verhaal over het leven vertelt.

De maanden gaan voorbij, banden worden gesmeed, ook het verlies wordt voorbereid. Want we weten dat de dag van de grote overgang een dag zal zijn van leven en dood.

Het einde van de zwangerschap komt dichterbij

Toevallig ontmoeten we een Duitse vroedvrouw die op anderhalf uur afstand van mij woont. Ik wil graag thuis bevallen, zoals bij mijn andere kinderen, ondanks de ongeruste reactie van de gynaecologe in het ziekenhuis die me zegt: "Hier in het ziekenhuis werken we altijd met de mogelijke risico's op complicaties in het achterhoofd"... Thuis bevallen is de keuze die mij het meest aantrekt. Ik beslis hiervoor ook al is het waar dat bepaalde angsten mij vergezellen en dat ik hen een plaats geef om ze te stillen.

De zwangerschap gaat voort en we bereiden zowel de bevalling als de uitvaart voor. Het is een vreemde gewaarwording en eigenaardig genoeg komt er dikwijls ook vreugde bij kijken. Deze sterke tijd brengt Rodolfo en mij nog sterker samen en ik ben gelukkig de weg te mogen gaan met een man die bereid is het avontuur te wagen.

Tijdens onze consultatie deelt de vroedvrouw ons mee dat thuisbevallingen maar mogelijk zijn vanaf de 8^e maand. Ervoor moet de bevalling in een ziekenhuis gebeuren. Ze brengt ons ook op de hoogte dat ze net rond de periode van de 8^e en 9^e maand terug naar Duitsland moet. De momenten om door haar geholpen te worden zijn dus nogal beperkt! Het doet er niet toe. Het komt wel goed. Ik heb vertrouwen in beide mogelijkheden: een bevalling thuis of in het ziekenhuis. Ook al heb ik natuurlijk een voorkeur, ik weet intussen dat we in het leven weinig dingen kunnen controleren en dat het leven gelukkig dikwijls wonderbaarlijk is.

De grote overgang

Eindelijk zijn we bij de 8e maand beland. Het is eind februari en een schrikkeljaar. Wanneer ik op 29 februari wakker word, voel ik dat ik klaar ben. Alsof alles op één lijn staat: mijn lichaam, ziel en geest maar ook het leven rond mij. Alles is klaar voor de grote overgang. Buiten is het mooi en warm ... we wonen in het zuiden van Frankrijk en eind februari is het daar al bijna lente.

Die 29 februari wil Puigdemont (de bekende Catalaanse politicus) een toespraak houden in Perpignan. Politiek is de minste van mijn zorgen maar in dit geval heeft ze toch een bepaalde invloed op mijn leven. Ik word rond 8 u wakker. Mijn 2 grote kinderen komen bij mij in bed om een verhaal te lezen. Zelf denk ik in

mijn binnenste: "Het is goed Marius, ik ben klaar". Meer is niet nodig... Een minuut later wordt mijn bed overstroomd, mijn water is gebroken! Mijn 2 grote jongens springen uit bed en gaan buiten spelen met de andere kinderen. De grote overtocht, zoals ik het graag noem, is begonnen!

We bellen de vroedvrouw die dadelijk vertrekt. Maar ze zal pas heel laat toekomen want net die dag is er een horde Catalanen onderweg om naar de boodschap van hun leider in Perpignan te luisteren ... en het verkeer op de autostrade staat stil.

Het doet er niet toe. Alleen bevallen met enkel mijn partner bij mij, ik ken het. Het lijkt telkens opnieuw te gebeuren: vroedvrouwen zitten dikwijls vast in files, ... zelfs om 3 uur 's nachts achter een tractor, dat was het geval toen ik moest bevallen van Solal!

Marius wordt rond 11u geboren in een bad van liefde en tederheid. Alles gaat vlot en harmonieus. Het is een ongelooflijke ervaring om je in de vloed van het leven te bevinden.

Hij ademt 3 keer en vertrekt dan naar andere horizonten.

We bellen dan de dokter, een formidabele vrouw, om het overlijden van onze jongste vast te stellen. Daarna bellen we de begrafenisondernemer. Die kan pas 's anderendaags komen. Dit onverwachte nieuws geeft ons de tijd en de ruimte om langer bij Marius te vertoeven. Het is vreemd om met een overledene in huis te leven... maar in andere culturen is dat heel gewoon.

We beschilderen de kleine huisgemaakte kist met 1000 kleuren. Sommigen zingen, anderen lachen, de kinderen komen (soms verschillende keren) naar Marius kijken. Zelf voel ik me eenvoudig rustig na deze overgang.

Onverwachte gevolgen

Mijn ouders zijn uit België naar het zuiden van Frankrijk afgezakt om Marius eer te bewijzen. Veel familieleden hebben (virtueel) een kaarsje aangestoken en dat ontroert me.

Maar onverwacht neemt de weg plots een andere wending aan. Rodolfo, mijn partner gaat de dag nadien naar het gemeentehuis om de geboorte en de dood van Marius aan te geven. Een tijdje later vernemen we dat we het lichaam van Marius niet zullen kunnen begraven zoals voorzien was. We worden verdacht van kindermoord. Er wordt een juridisch onderzoek geopend ... en er volgt een serie ondervragingen in de gendarmerie.

Ik ben pas bevallen en sta volledig open om het leven en de overtocht van Marius te verwelkomen. Ik rouw in vrede en in vreugde want ik heb me maandenlang voorbereid op het onvermijdelijke.

Met de zwangerschapshormonen nog in volle actie, in de intensiteit van het moment en van mijn innerlijke omzwervingen probeer ik zo goed mogelijk te antwoorden op de vragen van de gendarmen. Hun vragen zijn bestudeerd om een manier te vinden om je te kunnen beschuldigen van de ergste misdaden. In de kantoren van de politie ademt alles een sfeer van angst, van weinig energie, droefheid, woede, de onopgeloste knopen van het leven...

Het verhoor duurt uren en wanneer er eindelijk een eind aan komt, kondigt men ons aan dat er een autopsie zal plaatsvinden. Die woorden maken me ontzettend droevig. Hoe komt het dat een mens een ander in zo'n mate verdenkt dat hij het nodig vindt om het lichaamje van een pasgeborene te verminken om er zeker van te zijn dat zijn waanzinnige vermoedens geen reden van bestaan hebben?

Ik verwelkom het nieuws nochtans net als al de rest in mijn leven op dat moment. Ik leer dat ik ook van zijn lichaam afstand

kan nemen want de band van het leven met het leven is onverwoestbaar, de band tussen mijn leven en dat van Marius, van mijn leven met dat van anderen (ook van degenen die ik op dat moment verafschuw) , dat alles tot herstel en genezing kan leiden.

Ik keer in tranen naar huis terug maar ook met hoop, want ik weet dat alles anders kan worden.

Enkele dagen later, nadat we allemaal eindeloos zijn ondervraagd door de gendarmen, krijgen we van één van hen, inspecteur Lebrun, de toestemming om éénmalig bij de kist van Marius te vertoeven samen met mijn ouders. Zij moeten bijna terug naar huis en het is voor hen ook belangrijk om verbinding te maken tussen leven en dood. De inspecteur geeft ons die kans tijdens zijn vrije tijd. Het is een klein gebaar dat toch grote vrede geeft tijdens die turbulente dagen. En ik ben meneer Lebrun vandaag nog heel dankbaar voor wat hij gedaan heeft.

Het onderzoek eindigt een paar dagen later. Het heeft allemaal één of twee weken geduurd, dat weet ik niet meer. We krijgen eindelijk de toestemming om Marius te begraven en Rodolfo en ik doen dat in alle intimiteit samen.

Intimiteit bij het begin, intimiteit bij het einde. Een blad wordt omgedraaid en het leven gaat voort ... met dat kleine beetje extra, een stukje weg dat het Leven ons heeft gegeven en met een engel aan onze zijde voor eeuwig... of minstens voor de tijd die hij zelf wil of zolang de gedachte hieraan ons moed geeft!

Besluit

Kiezen voor het Leven, ja zeggen is iets heel persoonlijks. Zelf heb ik (op dit moment toch) de overtuiging dat elke keuze geldig kan zijn, zwangerschapsafbreking zowel als het verwelkomen van een kind zoals het is, ook al is het wat "buiten-gewoner".

Belangrijk is een keuze te maken in overeenstemming met jezelf. Wat mij het belangrijkste lijkt is jezelf die keuze te gunnen. Een vrouw die leven draagt heeft het recht zich af te vragen wat het beste is voor haarzelf, voor het kind, voor haar omgeving.

Het lijkt me waardevol je de tijd te gunnen om na te denken. Want, wat de beslissing ook is, het leven zal een spoor nalaten. Ook al is dat spoor heel klein, het kan heel intens zijn.

Daarom heb ik persoonlijk beslist om elk kind dat bij mij langs is geweest te erkennen als een volwaardig lid van ons gezin. Dat maakt het niet altijd gemakkelijk in mijn leven van elke dag.

Als men me vraagt: "hoeveel kinderen hebt u?" ... is het geen gemakkelijk antwoord: "5, 2 overleden en 3 in leven"... Soms sla ik het gemakshalve over en verontschuldigd me dan bij mijn engeltjes.

Tot besluit bedank ik iedereen die meegegaan is op mijn weg en zich heeft laten omvormen. Ook u wens ik toe dat u zich laat omvormen door het Leven.

Donatienne

Moeder en auteur van boeken over ouderschap

<https://Luminadona.wixsite.com/leschercheursdesens/livre-marius>

luminadona@yahoo.fr

**Deze vertaling van de poëtische tekst van Rodolfo, de
papa van Marius, is jammer genoeg maar een
onbeholpen weergave van het origineel in het Frans**

Lieve Marius

Lieve Clément, lieve Soleil
Lieve kleine jongen, die uit de hemel kwam

Je straalt hartverwarmend licht uit
Je verstroot in de lucht een geur van geluk.

Jij toont aan dat overtuiging in het nu
Veel sterker is dan twijfel verspreid doorheen de tijd

4 jaar geleden kwam je in de buik van je mama wonen,
Je was anders, kwetsbaar, kon niet blijven leven maar
was toch zo springlevend.

Nu is het ogenblik daar om je eer te bewijzen,
een knipoog naar jou bij wijze van getuigenis ;

Dank je om in mijn leven te komen.
Ik keek graag toe hoe je groeide als de wassende maan.

Ik voelde je graag met mijn handen
op de buik van Dona, met jou verbonden door die streling.

Het was of mijn vingers kleine luchtbelletjes voelden
Terwijl je zwom in je badje van vruchtwater.

Ik liet de stroom van mijn gedachten stilvallen
Terwijl ik luisterde naar je hartenklop die mijn dagen
ritmeerde.

Ik wou graag héél zijn – jij nodigde me daartoe uit -
Toen ik koos met je mee te gaan tot aan je overtocht.

Het was alsof we wisten, alsof het vanzelfsprekend was...
Jij opende voor mij de deur om mijn intuïtie te verkennen.

Kiezen om het leven te vergezellen ook over de dood
heen
Is kiezen om luider te zingen dan het geluid van mijn
angsten.

Kleine Marius vol licht, jij nodigde me ook uit om te bidden
en te aanvaarden
Terwijl ik twijfelde tegenover een zo zorgelijke medische
wereld

Mijn lieve sterretje, jij hebt mij het pad getoond
Om aan te nemen wat er is, zonder het te willen
veranderen.

Om ja te zeggen op de grillen van het leven
Zonder te zwaaien met protestvlaggen.

Opstaan, levend, eerder dan als slachtoffer,
om elke stap naar een omvorming vieren.
Dankbaar zijn voor elk moment.
Dank je om dat gevoel te doen leven.

Je hebt me ook geleerd de sleutels te gebruiken
van het natuurlijke vertrouwen tegenover het
onverwachte.

Je bent geboren zonder vroedvrouw om je te helpen.
Je kende de weg naar onze gevoelige binnenkant.

En alles ging zo soepel toen je het daglicht zag
Als een dans van het moment, een gedicht van liefde.

Herinner mij aan die beweging
Elke dag opnieuw
opdat alles wat ik beleef een leerschool wordt.

Dat mijn aandacht gaat naar wat verheft,
En dat elke beproeving een zegen wordt.

Je hebt me grote dankbaarheid laten voelen
toen de eerste zonnestralen van de dageraad
schenen op de berg Case de Pène

Ik wil die blik graag koesteren
Wanneer alles helder is
Maar ook in de momenten dat er mist is.

Want wanneer de bloem bloeit,
Spat de schoonheid ervan af, zonder te wachten of te
tellen.

In haar vergankelijkheid
Is ze zo mooi ...
van geen belang nog is de tijd.

Rodolfo

Mezelf terugvinden

Ik was ongeveer 20 toen ik Levensadem leerde kennen. Mijn zus die toen al hulp gekregen had van de organisatie had me het adres doorgegeven. Ik studeerde nog en was zwanger. Vandaag ben ik 44. Twintig jaar lang ben ik bezig geweest mijn persoonlijkheid weer op te bouwen rond de ervaring van mijn abortussen.

Nu pas durf en kan ik over mijn ervaringen vertellen. Met veel emotie nog wel, maar ook met zo veel dankbaarheid voor het leven, voor de jarenlange begeleiding van een team van Levensadem dat ongelooflijk positief en respectvol stond tegenover wat ik heb meegemaakt en tegenover de keuzes die ik gemaakt heb.

De Emmaüsweg heeft me geholpen om inzicht te krijgen en om mezelf weer terug te vinden want gedurende al die jaren was ik mezelf verloren.

Als kind en zelfs als puber was ik eerder braaf, ijverig op school, gehoorzaam, bedachtzaam. Ik bezorgde mijn moeder, die alleenstaand was, geen problemen.

Ik kreeg van haar een strenge maar rechtvaardige opvoeding. Mijn moeder deed heel moedig alles wat nodig was om ons volwassen leven te kunnen bouwen op een stevige basis, o.a. door ons te laten studeren.

Ik begreep en aanvaardde die opvoeding. Ik zag de deugdelijkheid ervan in en begon mijn volwassen leven goed gewapend, rustig en zelfzeker. Ik was trots op mezelf.

Mijn eerste abortus heeft me echter totaal veranderd en in de war gebracht. Van de ene dag op de andere verloor ik de onschuld die mij in grote mate typeerde, geen naïeve of kinderlijke onschuld maar één die de vrucht was van de doordachte beslissingen van een jonge vrouw, bedachtzaam, volwassen, een vrouw die zich niets te verwijten had.

Ineens zag ik mezelf als iemand die het leven had durven tarten door iets te doen wat ik nooit had durven denken, iets onvoorstelbaar en afschuwelijk in mijn ogen.

Waarom?

Ik die altijd moeder had willen worden, hoe kon ik een onschuldig leven in wording wegnemen?

Welke wanhoop heeft de macht over mij overgenomen? Hoe kon ik elke mogelijke kans in het begin van het leven vernietigen?

Hoe komt het dat ik na die eerste abortus nog een 2^e, 3^e, 4^e, 5^e abortus durfde te doorstaan?

Hoe kan het dat ik op dat punt ben gekomen?

TWaarom was ik niet voorzichtiger?

Waarom ben ik er niet in geslaagd me te beschermen of mijn verantwoordelijkheid op te nemen om niet zoveel abortussen mee te maken in 20 jaar tijd?

Terugkijkend en dankzij de begeleiding heb ik me gerealiseerd hoeveel invloed mijn relatie met mijn man hierop heeft gehad. Ik wilde blijven geloven in die relatie, maar ben langzamerhand in een soort wurggreep terechtgekomen die meer

en meer schade aan mijn persoon aanrichtte.

Het heeft jaren geduurd vooraleer ik de destructieve impact erkende van die relatie die me van alles en iedereen vervreemde. Jaren ook vooraleer ik mij van die relatie kon losmaken.

Tijdens mijn leven als partner binnen dat koppel moest ik verantwoordelijkheden opnemen, maar ik was niet sterk genoeg, moreel niet voldoende gewapend, niet uit één stuk. Ik had veel te weinig onderscheidingsvermogen en inzicht in de manier waarop ik toen functioneerde.

Ik herkende mezelf niet ... ik was mezelf niet meer.

Ik keek als het ware van op een afstand naar mezelf en stelde mezelf voortdurend dezelfde vraag: "maar waarom heb je geen voorzorgen genomen, jij slecht en egoïstisch mens?"

Ik verafschuwde mezelf omdat ik na 20 jaar op dat punt was gekomen! ...Ik kwam er stilaan toe om mezelf te willen vernietigen, om zoveel dingen rondom mij

te doen mislukken.

Al wat ik met welwillendheid kon beleven veranderde in schuldgevoelens. Ik gaf mezelf geen recht meer op geluk.

Toch ben ik erin geslaagd, te midden van dat tumultueus leven als koppel, 2 kinderen op de wereld te zetten, mijn liefdeskinderen die ik meer dan wat ook ter wereld graag zie.

Het is dankzij en voor hen dat ik erin geslaagd ben om al die jaren het hoofd boven water te houden. Voor hen moest ik absoluut sterk zijn.

En zo komt het dat ik langzamerhand de kracht vond om terug te keren naar Levensadem, ook al viel ik regelmatig terug in sombere momenten van schuldgevoel die ik aan niemand liet merken. Ik vond de kracht om de begeleiding verder te zetten die ik elke keer afbrak wanneer ik weer eens in een periode van zelfbestrafing verkeerde.

Vorig jaar ben ik erin geslaagd de Emmaüsweg af te ronden. Het was een eerste overwinning op mezelf.

Ik mocht weer vertrouwen op mezelf.

Vandaag mag ik schrijven dat ik moeder ben van 7 kinderen, want ze hebben elk een voornaam gekregen en ze zullen voor altijd in mijn hart blijven.

Ze hebben mij de nodige moed gegeven, onderscheiding en vrede, zachtheid en licht, op de Emmaüsweg samen met mijn begeleiders.

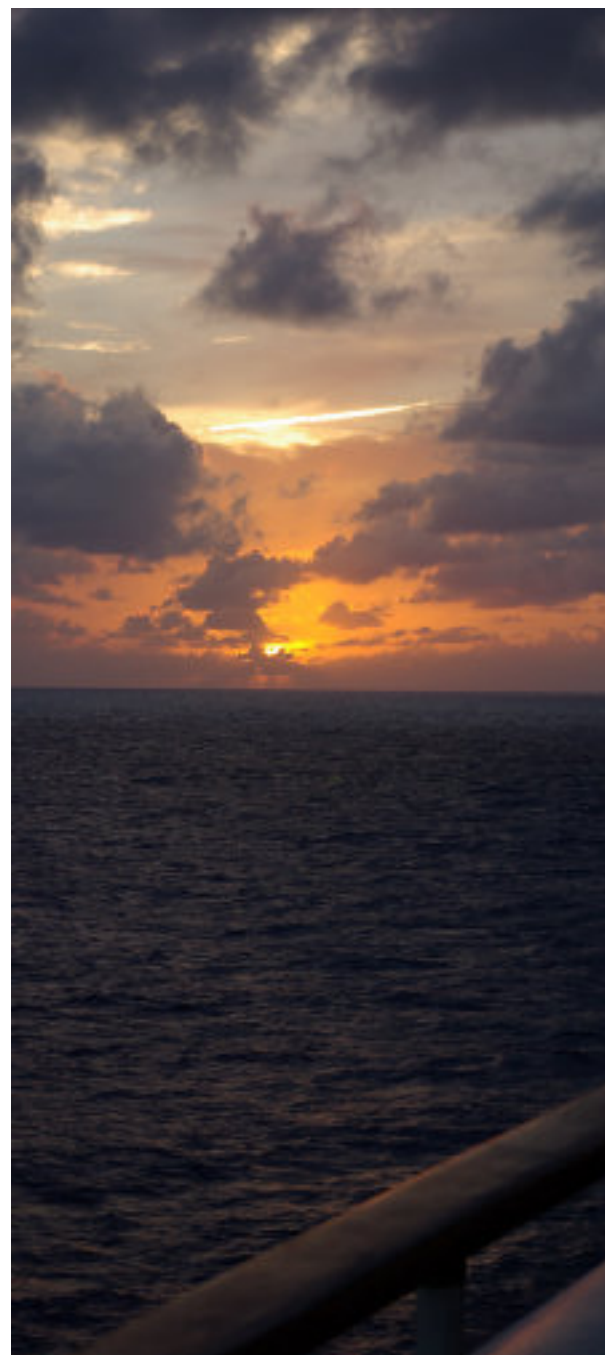
Ik heb de kans gekregen om regelmatig diep en intens na te denken over mijn levensloop, dankzij de Bijbelteksten die ik mocht ontvangen.

Ik heb de kans gekregen om opnieuw een God van Liefde te ontmoeten, een vergevende God.

Ik ben me bewust geworden van het feit dat het mogelijk is jezelf weer op te bouwen ondanks de trauma's veroorzaakt door je keuzes, ondanks de diepe wonden in je leven.

Ik kan Levensadem nooit voldoende danken voor die lange reis samen.

Ik was als het ware gevallen in de diepte van een koude en sombere grot en dacht dat ik er nooit zou uit geraken.

Nu heb ik eindelijk licht gezien...

Ik zie mezelf uit de grot komen, aan de ingang, op mijn weg naar het licht...

ik vind mezelf terug...

P...

Enkele vroege berichten

In dit nummer hebt u een paar verhalen gelezen van ouders die hun kindje(s) verloren tijdens de zwangerschap. Een ervaring die een diep, langdurig en pijnlijk verdriet veroorzaakt. Een pijn die men dikwijls in het verborgene beleeft, die anderen in de omgeving niet opmerken, niet (h)erkennen.

Er bestaan in Vlaanderen al heel wat initiatieven en organisaties die dat verdriet erkenning geven, die steunen en koesteren, waar ouders en familie troost vinden. Al die initiatieven zijn heel menselijk en doen heel mooi en belangrijk werk.

Maar wie gelovig is, blijft wat op zijn honger... Waar is God in dat verdriet? Waar kan je steun vinden bij een gelovige gemeenschap?

Daarom organiseert Levensadem ook vieringen voor al wie een kindje verloor tijdens de zwangerschap. Het zijn hoopgevende vieringen omdat we geloven dat geen enkel leven tevergeefs is en dat ieder kind, gestorven tijdens de zwangerschap, voortleeft in de liefdevolle armen van de Vader. In die zin zijn het verrijzenisvieringen, hoe moeilijk het soms ook is om ons daarbij iets voor te stellen.

De aanwezigen krijgen tijdens de viering de kans om te ervaren dat God allereerst Liefde is. Ook wie een dergelijk verlies zelf niet meemaakte, maar solidair wil zijn, is welkom.

De volgende vieringen gaan door op

**2 oktober 2024 om 19.30u
in de Sint-Rombouts-
kathedraal van Mechelen.**

**9 december 2024 om 19u
in Huis Tabor (paterskerk)
in Tielt, Kortrijkstraat 17.**

**Wereldlichtjesdag 8
december 2024 om 10 u.
in de St. Laurentiuskerk,
Begijnendijk-Betekom.**

Raadpleeg onze website!

Enkele initiatieven

Veel mensen komen aan onze deur bellen, niet enkel om hulp te vragen maar ook om hun hulp aan te bieden of om een initiatief, een project voor te stellen met een link naar Levensadem, dat hen ter harte gaat.

Zo heeft het Instituut Saint-Julien Parnasse uit Oudergem voor Kerstmis 2023 aan de leerlingen voorgesteld om “Kerstmis te delen”. Ze konden kinderkleding en kleine spullen voor baby’s meebrengen voor het kledingdepot van Levensadem in Brussel. Ook het Lycée français stelt alle kinderen die zich voorbereiden op het vormsel voor om “geboortegeschenken” te maken met kleding en spulletjes voor jonge baby’s. Die 2 initiatieven zijn natuurlijk heel fijn maar wat ons daarbij het meeste treft zijn de kleine liefde- en respectvolle attenties in die pakketjes. Tussen de kleertjes vinden we kleine papiertjes met een welkomstwoordje, delicate attenties in wat ze hebben gemaakt. Ze tonen hun solidariteit met de moeders die deze geschenkjes zullen krijgen, hoewel ze hen helemaal niet kennen. Ze beseffen niet hoe dicht ze de ander naderen, die soms in diepe armoede leeft. Ze kennen zelf geen armoede maar benadrukken door hun gebaar de menselijke waardigheid van die andere.

Wij vinden het zo belangrijk dat kinderen en jongeren op een concrete manier leren “samenleven” met andere generaties, culturen en sociale realiteiten. Mogen deze gebaren vrucht dragen in hun verder leven waar ze nu de fundamenten voor leggen.

DANK aan al de initiatiefnemers, ouders, opvoeders en onderwijzers.

Enkele weken geleden stelde de organisator van een tweedehands baby- en kinderkledingbeurs alle verkopers voor om op het einde van de dag al wat niet verkocht was te schenken aan le Souffle de Vie- Levensadem. Ze vroeg ons ook om zelf naar de beurs te komen en alle medewerkers te ontmoeten. Dat hebben we gedaan. Het waren mooie momenten waarop we ervaringen konden delen, vertellen over Levensadem en ons samen verheugen over dit ecologisch duurzaam initiatief. Het was een mooie ervaring van solidariteit. Velen verlangen hiernaar maar weten niet altijd op welke manier ze dat kunnen doen. Hartelijk DANK aan jullie allen.

Ook in Vlaanderen hebben een school in Gent, sympathisanten in Berchem-Antwerpen en de Gezinsbond in Bissegem al hun solidariteit getoond met Levensadem. Ze zamelen kleding en babyspullen in en schenken die dan aan ons. Ook aan hen onze hartelijke DANK!

Enkele maanden geleden belde een vrouw aan. Ze had tijdens de zwangerschap haar kind verloren: voor de ouders een diep en dikwijls verborgen verdriet. Hun gewenst en gekoesterd kind is er plots niet meer...

De moeder vond het heel erg dat ze helemaal niets had om haar kleintje dat gestorven was in het ziekenhuis mee aan te kleden. Een verpleegster bracht haar een kleine gebreide trappelpak, van dezelfde maat als haar kindje, een gebaar vol medeleven dat het lichaam terug al zijn menselijke waardigheid verleende. Dat

bracht de mama op het idee om zelf kleine trappelpakjes te maken van verschillende maten en kleuren om ouders de kans te geven het beste te geven aan hun kind, een verlangen dat nog groter wordt als het kindje is overleden. Een kostbaar laatste geschenk aan het kind.

Sommige moeders van Levensadem hebben al zo’n pakje gekregen en bedanken de initiatiefneemster. “Ik wou zo graag dat mijn kindje er mooi zou uitzien voor zijn laatste reis naar moeder aarde en ... dankzij dit kledingstuk is mijn verlangen vervuld... Ik kan maar één ding zeggen nu ik geen woorden vind: DANK U”

Niet lang geleden nam een fotografe contact op met ons. Zij is zelf alleenstaande moeder en kent uit ondervinding alle kleine momenten waar zelfs alle hulp van de wereld de leegte niet kan vullen, waar het gevoel van eenzaamheid ook te midden van veel volk, met scherpe tanden in je hart komt bijten. Hoewel ze goed beseft dat dit klein gebaar ontoereikend is, heeft deze moeder beslist om elke maand aan één of twee van de armste zwangere moeders een gratis fotosessie tijdens hun zwangerschap aan te bieden. Op dit moment maken 2 toekomstige moeders zich klaar om dit geschenk aan te nemen. Nooit hadden ze zich zoiets kunnen voorstellen, want hun nood is zo groot dat ze enkel bezig zijn met overleven. Met dit aanbod opent onze fotografe letterlijk een zonnige plek te midden van een grijze wereld. De speciale tijd van hun zwangerschap, soms zo moeilijk, wordt zo voor de eeuwigheid vastgelegd. Aan jou die dankzij je beroep, je talent en aandacht voor een ander, donkere angsten kan omzetten in kleur: DANK JE

Dank!

Eens te meer kunnen we dit nummer niet afsluiten zonder een groet aan onze donateurs en een woord van dank. Jullie maken het mogelijk dat Levensadem werkt, dat wij onze missie kunnen realiseren bij meer en meer moeders in acute nood. Dankzij jullie kunnen we hun babygerief en kleding brengen die jullie voor hun ongeboren kindjes en hun broers en zussen hebben geschonken.

Naarmate de weken verstrijken, loopt het aantal kilometers op die wij afleggen om al die gezinnen te bereiken. Die ontmoetingen zijn gezegende momenten ook al grijpen ze vaak plaats in armoedige en zelfs onhygiënische woningen, iets wat ons ten diepste raakt.

Hoe is het mogelijk dat eigenaars profiteren van de armoede, het gebrek aan opvoeding en opleiding, vaak van mensen zonder papieren, door echte krotten te verhuren en dan nog aan hoge huurprijzen?

Oprecht dank aan de huiseigenaars die wél degelijke woningen aan correcte prijzen verhuren!

Wij danken heel speciaal al wie ons met giften steunt, hoe bescheiden ook! Alle kleine giften samen vormen een rivier die nog niet overstroomt maar wel de plantjes voldoende water kan geven!

Wij zijn jullie heel dankbaar!

Micheline en Jacques

Veva en Jo

Dit hebben ze nodig:

DANK U

(Contacteer het secretariaat 02/375 95 04)

Levensadem

V. en J VERBEIREN-DESOPPER

Floralaan, 6

2640 Mortsel

03 449 48 26

info@levensadem.be

**Algemene coördinatie van le Souffle de Vie
en hoofdzetel voor het franstalig landsgedeelte**

J. et M. PHILIPPE

Avenue de Fré 204

1180 Bruxelles

02 375 95 04

info@souffledevie.be

*Levensadem biedt concrete hulp en ondersteuning aan zwangere vrouwen en koppels **in** moeilijkheden.*

Levensadem geeft persoonlijke begeleiding bij de verwerking van miskraam, abortus en zwangerschapsafbreking om medische redenen

Wil U Levensadem steunen?

Voor giften vanaf 40€ kunt U een fiscaal attest ontvangen.

Hioervoor moet U uw gift overschrijven naar BE14 3100 7989 8683 van Carfitas Secours met de mededeling: « wens project 732107 Levensadem te steunen ».

Het fiscaal attest wordt U afgeleverd door Caritas.

www.levensadem.be

facebook.com/levensademvzw